

gen, have jeg og mine Meningsfæller jo selv været med til at stemme for og have alt-saa anset for fornuftige og rimelige Bevillinger. Men jeg kan aldeles ikke erkende, at der i den høje Regerings hele Forhold overfor Budgettet har været vist en større, mere gennemført Spar-sommelighed end den, der er vist af tid-ligere Regeringer — det ligger mig der nærmest at sammenligne med den af de foregaaende Regeringer, som sad i Fjor Vinter. Den højtærede Finansminister sagde under Finanslovens første Behand-ling — og jeg mærkede mig disse Ord, for de gjorde jo vistnok et imponerende Indtryk paa os alle sammen —, at han vilde være „uendelig haard, grusom og ubønhørlig“ overfor alle Krav, der fra de forskellige Sider maatte blive rettede til ham, og de Folk, der stillede disse Krav, havde saa ingen anden Trøst i de-res Nød end den, at andre fik heller ikke noget. Men naar man nu gennemgaar de flere Hundrede Ændringsforslag, som ere stillede, og hvoraf de allerfleste gaa ud paa forøgede Udgifter, saa vil det jo vise sig, at med „Ubønhørligheden“ har det i det hele taget været saa som saa. Der har ikke, som Finansministeren højtidelig lovede den Gang, været lukket af, eller Nøglen har ligget ved Siden af Skuffen i hvert Tilfælde, og det har slet ikke været saa svært at faa fat i den.

I Aar er der nemlig en Stigning paa de civile Budgetter, fra Forelæggelsen og til Vedtagelsen ved tredie Behandling, paa 3,640,000 Kr. — og hertil kommer en Udgift, der i Virkeligheden nærmest hører hjemme paa Finansloven, nemlig Forøgelsen med 1 Mill. Kr. til Husmandslokker —, medens vi i Fjor — vi arme Syndere, der sad i Regeringen, selv vi! — kun havde en Stig-ning fra Finanslovens Forelæggelse til Vedtagelsen ved tredie Behandling paa 934,000 Kr. Og det er ikke, som man har sagt, saaledes, at de store offentlige Ar-bejder vare opførte med saa ekseptionelt smaa Beløb, som man aldrig havde kendt Mage til. Nej, vil man sammenligne de Beløb, hvormed de ekstraordinære offent-lige Arbejder vare opførte paa det op-rindelige Finanslovsforslag, staa de paa in-gen mulig Maade tilbage for Bevillingerne til disse Formaal i de nærmest foregaaende Aar. Hvad viser dette? Det viser, at der i Virkeligheden ikke er saa overvældende meget af de frie Bevillinger paa vort op-rindelige Finanslovsforslag, som den nu-værende Regering har fundet overflødig, og at man har ment, at man selv maatte

føje adskilligt til, som man dog ikke var nødt til efter de bestaaende Love. Det er ogsaa interessant at se, at Regeringen, efter at den nu hele Vinteren har tumlet med Finanslovsforslaget, ender med en Ud-gift af godt 115 Mill. Kr. mod de godt 102 $\frac{1}{4}$  Mill. Kr., som vi endte med i Fjor; selv om man lader Merudgiften, som de militære Love medføre, helt ude af Be-tragtning, bliver det dog ca. 5 Mill. Kr. mere, end vi endte med i Fjor. Jeg tæn-ker mig, at Regeringen efter den meget højstemte Agitation mod den „uforsvar-lige“, „letsindige“, „fallitspilleragtige“ Fi-nanshusholdning, der er ført af de fore-gaaende Regeringer, vil, naar den ser dette Resultat, gribe i sin egen Barm og sige, at det er meget lettere at bilde sig ind at forstaa et Søkort end at føre et Skib.

Vi have jo indrømmet lige saa fuldt, som den høje Regering sikkert nu ser det og vist altid har set det, at der her i Lan-det paa Finansloven, og ved særlige Love for den Sags Skyld ogsaa, er grebet ind paa mangfoldige Omraader, hvor man kunde have ladet det private Initiativ ene om Sagen. Men herfra og saa til at paa-staa, at millionvis er der smidt Penge hen til ingen Nytte, er der et langt Spring. Nu har Regeringen selv staaet overfor den Opgave at tumle med de mange Millioner frie Bevillinger, der ere paa Finansloven. For ere end de fleste Bevillinger bundne ved de bestaaende Love, er der mange Millioner frie Bevillinger tilbage, overfor hvilke Regeringen ikke har kunnet finde andet end nogle ganske smaa Nedsættelser, medens den har maattet foreslaa adskillige Hundrede Tusinders, ja op imod en Mil-lions Forøgelse. Det vil altsaa sige, at Re-geringen er kommen til Erkendelse af, at de frie Bevillinger for de allerflestes Ved-kommende have en Opgave; hvis de faldt bort, vilde de efterlade et Hul, et betyde-ligt Savn, større eller mindre. Jeg for mit Vedkommende tror, at vor finansielle Til-stand er en saadan, at vi ikke kunne gaa af Vejen for at hugge ind, skære ret dybt ind i det finansielle Legeme, saaledes at adskillige af disse Bevillinger, der i Virke-ligheden gøre deres Gavn og hjælpe til en god og sund Udvikling paa mange Punkter, maa falde bort; men det er ikke saa let en Sag at gaa dertil. Der sidder jo en Kommission og overvejer for at se, hvilket Resultat der kan naas i saa Henseende. Jeg haaber, at vi skulle naa til betydelige Reduktioner, men Regeringen vil sikkert gøre den Erfaring, at det er vanskeligt, naar den skal til at udføre Sagen i Praksis.